

РЕШЕНИЕ

№ 129

гр. Варна, 01.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IV СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Константин Д. Иванов

Членове: Мая Недкова

мл.с. Ивалена Орл. Димитрова

при участието на секретаря Петя П. Петрова
като разгледа докладваното от Константин Д. Иванов Въззивно гражданско дело № 20213100502311 по описа за 2021 година

Производството е по реда на Глава Двадесета от ГПК.

Образувано е по две въззивни жалби както следва:

I. Въззивна жалба от Н. СТ. АЛ. от гр. Варна срещу Решение № 261777/28.05.2021 год. по гр. дело № 7545/2020 год. по описа на РС-Варна, В ЧАСТТА МУ, с която въззивникът Н. СТ. АЛ. е осъден да заплати на М. Д. ЯНЧ. от гр. Варна, на основание чл. 45, вр. чл. 52 ЗЗД, сумата от 3500 лева, представляваща обезщетение за причинените му, вследствие настъпило на 19.10.2016 год., пътнотранспортно произшествие неимуществени вреди, изразяващи се в търпени силни и продължителни физически и психични болки и страдания, вследствие контузия на корема, контузия на лявото коляно, разкъсно-контузна рана в областта на дясната вежда, разкъсно-контузна рана по предната повърхност на лявата подбедрица, травматични отоци, кръвонасядания и ожулвания в гореописаните области, които са резултат на удари с или върху твърди, тъпи предмети, при удари от детайли на МПС, както и за търпените негативни психични преживявания, стрес и дискомфорт свързани с притеснение от евентуални вредни последици от ПТП, ведно със законната лихва върху присъдената сума, считано от датата на увреждането – 19.10.2016 г. до окончателното ѝ изплащане.

II. Насрещна въззивна жалба от М. Д. ЯНЧ. от гр. Варна срещу горното решение В ЧАСТТА МУ, с която е отхвърлен за разликата над 3500 лева до претендираните 10 000 лева предявеният от него против Н. СТ. АЛ. от гр. Варна иск по чл. 45 ЗЗД, вр. чл. 52 ЗЗД за осъждането му ответника да му заплати сумата от 10 000 лева представляваща обезщетение за причинените му, вследствие настъпило на 19.10.2016 г. пътнотранспортно произшествие, неимуществени вреди, изразяващи се в търпени силни и продължителни физически и психични болки, и страдания, вследствие контузия на корема, контузия на лявото коляно, разкъсно-контузна рана в областта на дясната вежда, разкъсно-контузна рана по предната повърхност на лявата подбедрица, травматични отоци, кръвонасядания и ожулвания в гореописаните области, които са резултат на удари с или върху твърди, тъпи предмети, при

удари от детайли на МПС, както и за търпените негативни психични преживявания, стрес и дискомфорт свързани с притеснение от евентуални вредни последици от ПТП, ведно със законната лихва върху претендираната сума, считано от датата на увреждането – 19.10.2016 г. до окончателното ѝ изплащане.

В жалбата на ответника по иска Н. СТ. АЛ. от гр. Варна са наведени оплаквания, че решението в атакуваната от него част е неправилно и незаконосъобразно, постановено е в нарушение на материалния закон и при допуснати нарушения на процесуалните правила, които обобщено се свеждат до неправилна преценка и анализ на събраните по делото доказателства, в резултат на което решението е и необосновано. Твърди се, че приетият от първоинстанционния съд размер на обезщетението е необосновано завишен, като доказателствата относно вида и характера на твърдените да са причинени на ищеца неимуществени вреди са неправилно анализирани, съдът безкритично е възприел показанията на ангажираните от ищеца свидетели (негови синове), без да отчете противоречията в тях, както и противоречието им с други, събрани по делото доказателства. Счита, че изнесените от ангажираните от ищеца двама свидетели факти относно претърпените от него физически и психически болки и страдания са силно преувеличени и неправилно съдът им е дал вяра.

Твърди се също, че неправилно е прието за неоснователно наведеното от ответника възражение за съпричиняване от страна на ищеца на вредоносния резултат, като не е отчетено, че с оглед безспорно изяснения в хода на процеса механизъм на настъпване на пътно-транспортното произшествие неправилно е прието, че от страна на ищеца липсва извършено нарушение на разпоредбите на ЗДвП, определящи правилата за движение на пешеходци до и на пътното платно. Не са съобразени нормите на чл. 97, ал. 3-6 ЗДвП, които уреждат хипотезата, когато изместването на превозното средство от платното за движение е невъзможно, какъвто е бил и процесният случай, след като водачът на авариралото МПС се е нуждаел от помощ, за да го измести от платното за движение, които норми в случая са били нарушени, както и нормите на чл. 113 и чл. 114 от ЗДвП.

Отправено е искане за отмяна на решението в обжалваната от ответника част и за постановяване на друго, с което искът да бъде отхвърлен изцяло, евентуално – присъдената сума за обезщетение за причинени неимуществени вреди да бъде значително намалена след отчитане и на съпричиняването от страна на ищеца за настъпването на вредите.

В писмен отговор, подаден в срока по чл. 263, ал. 1 ГПК насрещната страна – ищец по предявения иск – М. Д. ЯНЧ. – оспорва подадената от ответника въззивна жалба, счита същата за неоснователна, а решението в обжалваната част за правилно и настоява да бъде потвърдено в тази част.

Насрещната въззивна жалба, подадена от ищеца срещу решението, в частта му, с която искът му за обезщетение за причинени неимуществени вреди е отхвърлен за разликата над присъдените 3500 лева до претендираните 10 000 лева, е бланкетна – посочено е само, че определеният от съда размер на обезщетението за причинени неимуществени вреди е несправедливо, тъй като не компенсира причинените неимуществени вреди в пълна степен – нарушение на чл. 52 ЗЗД, като се настоява решението в обжалваната от ищеца част да се отмени и да се постанови друго, с което искът да бъде уважен в пълния предявен размер.

В писмен отговор насрещната страна Н. СТ. АЛ. – ответник по иска и по насрещната въззивна жалба, оспорва жалбата, счита, че е неоснователна, а решението в обжалваната от ищеца част - за правилно и настоява да бъде потвърдено в тази част.

В съдебно заседание ответникът Н. СТ. АЛ., чрез процесуален представител поддържа подадената въззивна жалба и оспорва насрещната въззивна жалба.

В съдебно заседание ищецът М. Д. ЯНЧ., лично и чрез процесуален представител, оспорва въззивната жалба на ответника и поддържа подадената насрещна въззивна жалба.

Съдът съобрази следното:

Предявен е иск по чл. 45, вр. чл. 52 ЗЗД.

В исковата си молба ищецът М.Д. Я. от гр. Варна е навел следните твърдения:

На 19.10.2016 г., около 15,00 часа в гр. Варна изчаквал на автобусна спирка на пл. „Славейков“, в близост до ЖП гара Варна. На пътното платно се намирал аварирал товарен автомобил с рег. № ***** и водачът му Анд.Ян.Анд. се опитвал да го избута встрани от пътя, на безопасно място. Ищецът отишъл да му помогне и двамата започнали да избутват превозното средство извън платното за движение. Движели се в средната лента за движение. В това време към тях приближил управляван от ответника Н. СТ. АЛ. л. а. марка „Ауди“ модел „А6“ с рег. № В 2252 СВ. Н.А. управлявал автомобила с несъобразена скорост, като при преминаване от лявата в средната лента за движение блъснал с предната си дясна част задната лява част на аварирания товарен автомобил. В резултат на настъпилото ПТП на ищеца били причинени следните увреждания: контузия на корема, контузия на лявото коляно, разкъсно-контузна рана в областта на дясната вежда; разкъсно-контузна рана по предната повърхност на лявата подбедрица, травматични отоци, кръвонасядания и ожулвания в описаните области. След инцидента бил транспортиран от екип на ЦСМП до Спешен център при МБАЛ „Св. Анна-Варна“ АД и приет за лечение в Първа коремна хирургия, където останал за времето от 19.10.2016 г. до 23.10.2016 г. Впоследствие, след изписването му от болницата, били провеждани и извънболнични терапии от медицински специалист до 08.01.2019 г. В резултат на причинените му наранявания и контузии ищецът е претърпял неимуществени вреди – физически болки, страдания, уплаха, стрес, притеснение и безпокойство от евентуални вредни последици за здравето му от причинените му в резултат на пътната злополука травми. Твърди още, че пътнотранспортното произшествие е настъпило по вина на ответника Н. СТ. АЛ., който при управлението на л. а. марка „Ауди“, модел „А6“ с рег. № В 2252 СВ, е нарушил правилата за движение по чл. 20, ал. 2 ЗДвП, в резултат на което е настъпило и ПТП, от което на ищеца са причинени и описаните увреждания. За допуснатото от ответника нарушение на правилата за движение по пътищата по чл. 20, ал. 2 ЗДвП е било издадено и Наказателно постановление № 16-0819-006108/14.11.2016 г. на Началника на група в сектор „ПП“ ОДМВР-Варна, в сила от 15.08.2017 г., с което на А. е било наложено наказание „глоба“, в размер на 200 лева.

В съответствие с наведените твърдения е и отправеното искане – за осъждането на ответника Н. СТ. АЛ. да заплати на ищеца М. Д. ЯНЧ. сумата от 10 000 лева, съставляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от причинено от ответника на 19.10.2016 год. в гр. Варна пътнотранспортно произшествие, изразяващи се в търпени физически и психични болки и страдания, вследствие контузия на корема, контузия на лявото коляно, разкъсно-контузна рана в областта на дясната вежда, разкъсно-контузна рана по предната повърхност на лявата подбедрица, травматични отоци, кръвонасядания и ожулвания в гореописаните области, както и търпени негативни психични преживявания, стрес и дискомфорт, свързани с притеснение от евентуални вредни последици за здравето му от причинените му в резултат на пътната злополука травми, ведно със законната лихва върху претендираната сума, считано от датата на увреждането – 19.10.2016 год. до окончателното ѝ изплащане. Б

В писмен отговор, подаден в срока по чл. 131 ГПК, ответникът Н. СТ. АЛ., оспорва иска; счита, че е недопустим. Твърди, че към датата на настъпване на ПТП е имал валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите със ЗК „Олимпик“. Ищецът не е отправял към застрахователя писмена застрахователна претенция съгласно чл. 380 от КЗ. А според чл. 498 от КЗ увреденото лице може да предяви претенцията си за заплащане на застрахователно обезщетение пред съда само ако застрахователят не е платил в срока по 496 КЗ, откаже да плати обезщетение или ако увреденото лице не е съгласно с размера на определеното или изплатеното обезщетение. В случая не е налице нито една от горните хипотези, поради което и прекият иск против ответника-делинквент е процесуално недопустим. В евентуалност излага съображения за неоснователност на иска. Твърди, че липсва причинна връзка между поведението му и твърдените от ищеца увреждания. Счита, че от представените по делото документи и наведени твърдения за телесни увреждания на ищеца Я., се налага извода, че не са спазени установените нормативни правила при спиране

на МПС на платното за движение поради повреда. Сочи, че водачът на аварирания товарен автомобил не е изпълнил задължението си да обозначи повреденото превозно средство с предупредителен светлоотразителен триъгълник, поставен не по-малко на 30 м от мястото на аварията, или по друг подходящ начин, така, че то да бъде забелязано навреме от водачите на приближаващите пътни превозни средства. Твърди, че Андонов не е изпълнил задължението си като водач на авариралото МПС да го измести незабавно на място, където е разрешено паркирането, или извън платното за движение, като вместо това се е опитал да го измести до по-далечна точка. Твърди, че ищецът Я. не е бил участник в соченото пътнотранспортно произшествие, тъй като не е вписан в протокола за пострадали от ПТП лица. Твърди още, че ищецът е извършил нарушения на ЗДвП и установените правила за движение на пешеходците, предвидени в разпоредбите на чл. 108, 113, 114 и 115 от ЗДвП и по този начин е допринесъл за настъпването на вредоносния резултат, налице е съпричиняване от страна на ищеца на вредоносния резултат, което е основание за намаляване на претендираното обезщетение с над 60 на сто. Ответникът оспорва също на ищеца да са били причинени твърдените от последния увреждания, оспорва и твърденията относно характера и продължителността на оздравителния период. Счита също, че претендираното обезщетение необосновано завишено и не отговаря на установения в чл. 52 ЗЗД принцип. По изложените съображения счита, че искът, в случай, че е допустим, е неоснователен и настоява да бъде отхвърлен. Претендира присъждане на сторените разноски.

В съдебно заседание ищецът, лично и чрез процесуален представител, поддържа предявения иск и настоява да бъде уважен, ведно с присъждане на сторените разноски.

В съдебно заседание ответникът, чрез процесуален представител, оспорва иска, поддържа подадения писмен отговор, счита иска за недопустим и настоява за прекратяване на делото, евентуално – за неоснователен и настоява за отхвърлянето му. Претендира присъждане на разноски.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид становищата и доводите на страните, прие за установено следното от фактическа страна:

От Констативен протокол за ПТП с пострадали лица № 3544/19.10.2016 год. на сектор „Пътна полиция“ към Областна дирекция на МВР-Варна, който не е оспорен от ответника, се установява, че на 19.10.2016 год. около 15, 00 часа в гр. Варна, на пл. „Славйков“, пред ЖП гара Варна е настъпило пътнотранспортно произшествие с участници л. а. „Ауди А6“ с рег. № В 2252 СВ, управляван от ответника Н. СТ. АЛ., т. а. „Деу“ с рег. № *****, с водач Анд.Ян.Анд. и л. а. „Шкода Фабия“ с рег. № В 6270 РХ, собственост на Венцислав Иванов Борсуков. При пътнотранспортното произшествие са пострадали лицата Анд.Ян.Анд. и М. Д. ЯНЧ.. В протокола е посочено, че М. Д. ЯНЧ. е получил контузия на глава, гръден кош, лява подбедрица, рана на главата. Според протокола като причина за настъпването на ПТП е посочено, че л. а. „Ауди А6“, поради движение с несъобразена скорост, блъска аварирания т. а. „Деу“, който бива бутан, с цел изтегляне от пътното платно, от пострадалите лица, като вследствие на удара, т. а. „Деу“ се приплъзва и блъска паркирания л. а. „Шкода Фабия“. Изготвена е схема на ПТП.

Видно от заверени преписи от материалите по административно наказателната преписка, водена от сектор ПП – Варна срещу Н. СТ. АЛ., на датата на процесното ПТП е бил съставен АУАН № ***** год., в който е отразено, че на 19.10.2016 год. в гр. Варна, площад Славейков в посока басейн „Приморски“ Н. СТ. АЛ. при управление на лек автомобил „Ауди А6“ с рег. № В 2252 СВ, поради движение с несъобразена скорост спрямо пътните условия, характера и интензивността на движението блъска в задна част аварираният с бутане с цел изваждане от пътното платно товарен автомобил с рег. № *****, с което става причина за ПТП. От ПТП бутащите пешеходци Анд.Ян.Анд. и М. Д. ЯНЧ. са отведени в МБАЛ „Света Анна“ – Варна. Актът е подписан от водача – ответникът Н.А. без възражения и забележки.

С наказателно постановление № 16-0819-006108/14.11.2016 г. на началник група при ОДМВР – Варна, сектор „Пътна полиция“, в сила от 15.08.2017 г., на Н. СТ. АЛ. са наложени наказания, както следва – глоба в размер на 200 лева за виновно извършено

нарушение на чл. 20, ал. 2 ЗДвП, с което е причинил настъпване на ПТП и глоба в размер на 10 лева за нарушение по чл. 100, ал.1, т.1 ЗДвП. Според наказателното постановление, при причиненото по вина на наказаното лице ПТП, са пострадали лицата А.А.А. и М. Д. ЯНЧ..

От медицинско удостоверение № 1073/03.11.2016 год., издадено от лекар в отделение Съдебна медицина при МБАЛ „Св. Анна - Варна“ АД и от епикриза на М. Д. ЯНЧ., изд. от МБАЛ „Св. Анна - Варна“ АД- Варна се установява следното: При ПТП на 19.10.2016 год. ищецът е получил следните травматични увреждания – контузия на корема, контузия на лявото коляно, разкъсно-контузна рана в областта на дясната вежда, разкъсно – контузна рана по редната повърхност на лявата подбедрица, травматични отоци, кръвонасядания и ожулавния в гореописаните области, които са в резултат на удари с или върху твърди тъпи предмети, отговарят да са получени в указаните време и начин, респ., при удари от детайли от МПС и/или падане и удар в подлежащата повърхност. Установява се още, че на 19.10.2016 год. ищецът М.Я. е приет по спешност в МБАЛ „Св. Анна - Варна“ АД- Варна след ПТП и е изписан на 23.10.2016 год. При направените изследвания по време на болничния му престой не са констатирани травматични промени на крайниците, коремните органи, малкия таз, тазобедрени стави.

От девет броя амбулаторни листи (л. 10-18- от делото на РС-Варна) е видно, че в периода 28.11.2016 год. – 21.01.2019 год. на ищеца са извършвани медицински прегледи, при които е констатирано, че същият страда от редица заболявания – на обмяната, на опорно двигателния апарат, от възпалителни процеси .

От електронна справка от деловодната система на РС-Варна е видно, че срещу ответника Н.А. е водено и НОХД № 1406/2017 г. по описа на РС-Варна, приключило с одобрено от съда споразумение, по силата на което ответникът Никола Стефнов А. се е признал за виновен за извършено от него престъпление по чл. 343б, ал. 1 от НК и му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от шест месеца, изпълнението, на което е отложено, на основание чл. 66, ал. 1 НК за срок от три години.

Не е спорно по делото, че престъплението, за което на ответника е наложено наказанието по цитираното наказателно дело, е извършено от същия на дата 19.10.2016 г.

От заключението на съдебната автотехническа експертиза от 05.11.2020 год. (л. 56-61 от делото на РС-Варна), неоспорено от страните, кредитирано от съда като обективно и безпристрастно и от изявленията на вещото лице инж. Д.В. в съдебно заседание се установява следното: На местопроизшествието, настъпило на 19.10.2016 год., пътят се състои от две платна с по две ленти за всяка посока за движение. При настъпването на ПТП ищецът се е намирал в дясната пътна лента посока площад Славейков. Разумната и коректна траектория на движение на товарния автомобил, бутан от ищеца и водача А.А., за излизане от пътя е била с посока разширението за автобусната спирка, т. е., излизане от пътната лента надясно спрямо надлъжната ос на лентата. Описаната траектория е била следвана от пострадалите лица – обстоятелство, което вещото лице е установило от скицата в Констативен протокол за ПТП с пострадали лица № 3544/20.10.2016 г., както и от последвалия сблъсък с паркирано МПС в разширението. Не са налице данни дали е бил поставен светлоотразителен триъгълник или са били предприети други мерки за сигнализация, като например включени аварийни светлини, съответно, няма данни товарният автомобил да е бил обозначен като аварирал. В случай, че повреденото МПС е било обозначено с поставен светлоотразителен триъгълник, поставен на не по-малко от 34 метра преди мястото на аварията, или по друг подходящ начин, така, че то да бъде възприето като опасност, вещото лице изразява предположение, че е съществувала техническа възможност и голяма вероятност за предотвратяване на ПТП, но при условие, че скоростта на движение на л. а. „Ауди А6“ с ДК № В 2252 СВ не е надвишавала максимално разрешената скорост от 50, 00 км/ч.

В съдебно заседание вещото лице е пояснило, че участъкът, в който е настъпило ПТП е прав, без всякакви препятствия или прегради, които обективно да ограничават видимостта.

От заключението на съдебно-медицинската експертиза от 22.10.2020 жгод. (л. 99-102 от делото на РС-Варна), неоспорено от страните, кредитирано от съда като обективно и безпристрастно и от изявленията на вещото лице д-р Р.М. в съдебно заседание се установява следното: В резултат на настъпилото на 19.10.2016 год. ПТП ищецът М. Д. ЯНЧ. е получил следните увреждания: контузия на корема, контузия на лявото коляно, разкъсно-контузна рана по предната повърхност на лявата подбедрица, травматични отоци, кръвонасядания и ожулвания в областта на двете подбедрици и лявото коляно; описаните увреждания в своята съвкупност са обусловили временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Оздравителният процес е продължил около 15-20 дни, като само по отношение инфектираната рана на лявата подбедрица, същият е продължил по-дълго – около месец. При извършения от вещото лице преглед на ищеца на дата 16.10.2020 год. по повод изготвяне на експертизата, е констатирано, че ищецът е възстановен напълно от травматичните увреждания и оздравителният процес за тях е приключил. Походката е самостоятелна, без накуцване, движенията в ставите на левия долен крайник са в пълен обем. Проявили са се клинично съществуващи промени по прешлените и междупрешлените дискове, водещи до болки и левостранна радикулопатия. Появили са се и оплаквания от болки в коленете при съществуваща артроза на коленните стави.

В съдебно заседание вещото лице е пояснило, че травмата на корема е била повърхностна, при престоя на ищеца в болницата и извършените изследвания, не е установена травма на коремен орган. Относно раната на лявата подбедрица, вещото лице е посочило, че има случаи, при които колкото и добре да е почистена раната, е възможно същата да се инфектира, както се е получило и при ищеца. Относно травматичния флебит пояснява, че той представлява възпаление на венозните съдове около раната вследствие на инфекцията.

От показанията на свидетеля Д.И.Д., един от полицейските служители, посетили местопроизшествието, се установява следното: Свидетелят помни бегло случая. Ищецът и водача на аварирания автомобил, а бутали автомобила, когато е станало пътнотранспортното произшествие, при което ищецът е бил ранен. Дошла е линейка, която закарала ищеца до Окръжна болница (МБАЛ „Св. Анна-Варна“ АД.). На земята имало петно кръв. Ищецът се нуждаел от помощ за да върви,

на линейката го качили с носилка. Блъснатия автомобил се намирал в дясното платно, малко след автобусната спирка, в посока към Морска гара. Свидетелят не помни подробности относно разположението на товарния автомобил; заявява, че разположението на участвалите в ПТП превозни средства е било такова, каквото е описано в протокола за ПТП.

В показанията си свидетелят Д.Хр.Д. (първи братовчед на ответника), пряк очевидец на произшествието, заявява, че на 19.10.2016 год. около 15, 20 – 15, 30 часа е пътувал в автомобила, управляван от ответника. Пътували към района на басейн „Приморски“. На кръстовището на ЖП гара направили ляв завой, движели се в лявата лента, но за да продължат към басейн „Приморски“, трябвало да се престроят в дясната лента. Пред тях се движел друг автомобил, който закривал видимостта им и при престояването от лявата в дясната пътна лента, пред тях внезапно се появило камионче, което видимо било „негодно за шофиране“ и било бутано от двама души, единият от които се намирал в задната дясна част, а другият – в средната част. Поради липсата на видимост и недостатъчна дистанция, управляваният от ответника лек автомобил ударил камиончето в задната му част. Според свидетеля скоростта, с която ответникът управлявал автомобила, била не повече от 40 км/ч. Заявява, че не е знаел, че ответникът е употребил алкохол. При удара не е бил ударен човек; вследствие на инерцията от удара, товарният автомобил се е изместил и двамата, които го бутали, паднали на земята. Двамата пострадали имали следи от охлузвания, но нямали видими белези от наранявания, оплаквали се, че ги болели колената от падането. Свидетелят сочи, че той се е обадил за медицинска помощ. Заявява, че ответникът опитал да спре, но поради липса на дистанция, не успял. Соци, че дистанцията между двата автомобила била около 10 метра.

От показанията на свидетеля Н.М. Я. (син на ищеца), ценени съобразно разпоредбата

на чл. 172 ГПК, се установява следното: Свидетелят узнал за инцидента непосредствено след транспортирането на баща му до болничното заведение. Посетил баща си в болницата и според свидетеля баща му бил в тежко състояние, бил в безсъзнание, с множество травми - на левия крак, в областта на гръдния кош, на главата, охлузвания. Баща му останал на лечение в болницата няколко дни; свидетелят го посещавал всеки ден. Заявява, че баща му се възстановил по-бързо физически, отколкото психически. Бил стреснат, напладен, по-рядко излизал навън. Като го изписвали от болницата не бил напълно възстановен. При изписването му от болницата ищецът не е бил в инвалидна количка, движел се е сам. След инцидента ищецът дълго време накуцвал с единия крак, споделял със свидетеля, че това му създавало затруднения при изпълнение на трудовите му задължения. Към настоящия момент ищецът се стряскал от шумове и клаксони на автомобили.

От показанията на свидетеля Л.М. Я. (син на ищеца), ценени съобразно разпоредбата на чл. 172 ГПК, се установява следното:

Непосредствено след произшествието, баща му му се обадил по телефона от болницата и му съобщил за случилото се. В разговора му заявил, че бил добре, но според свидетеля, бил стъписан. Отишъл в Спешното и заварил баща си да лежи на количка, с превързан крак, с рана на главата в областта на дясната вежда. В разговор с намиращия се там полицейски служител, свидетелят бил узнал, че баща му е бил блъснат от лек автомобил, управляван от водач след употреба на алкохол. Ищецът останал в болницата няколко дни, след като бил изписан, свидетелят го посещавал често, ищецът излизал рядко, тъй като кракът му бил подут и куцал. Заявява, че баща му се стряскал от звукове на пътя, обръщал се и се оглеждал внимателно преди да пресече. Получените травми се отразили на работоспособността му, като ищецът изпитвал затруднения за пълноценно извършване на работата.

Съдът не кредитира показанията на свидетеля Д.Д. в частта им, в която същият заявява, че при престрояването от лява в дясна лента видимостта към товарния автомобил е била закрыта от друг автомобил, който се е движел пред управлявания от ответника лек автомобил и че ударът е настъпил поради липса на видимост и недостатъчна дистанция, по следните съображения: На първо място подобни твърдения в отговора на исковата молба няма. На следващо място нито в протокола за ПТП, нито в АУАН ответникът е направил подобни възражения. Наред с това в материалите по административно наказателната преписка се съдържат и писмените обяснения на св. Д.Д., дадени непосредствено след настъпването на ПТП (л. 77 от делото на РС-Варна), в които подобни изявления за факти липсват. Отделно от това по делото няма нито едно доказателство, което дори и косвено да подкрепя показанията на свидетеля в посочената част.

Съдът не кредитира и показанията на свидетеля Н.М. Я. (син на ищеца), в частта им, в която същият заявява, че когато посетил баща си в болницата, баща му бил в безсъзнание, тъй като в тази им част показанията му се опровергават от останалите доказателства – нито в показанията на останалите свидетели, нито в писмените доказателства се съдържат подобни данни; твърдения в този смисъл не са навеждани и от ищеца.

С оглед така установеното от фактическа страна се налагат следните правни изводи:

Предявеният от ищеца М. Д. ЯНЧ. иск е с правно основание чл. 45 от ЗЗД. Искът е допустим, а доводите на ответника за недопустимост на иска, черпени от разпоредбата на чл. 498 от КЗ са неоснователни. Цитираната разпоредба има предвид случаите, в които увреденият е избрал да предяви претенцията си за заплащане на обезщетение за причинените му от застраховано лице вреди пряко от застрахователя по застраховка „Гръжданска отговорност“ (чл. 432 КЗ). Предвидената в чл. 432 КЗ възможност на увредения не изключва възможността му да предяви иск за обезщетение за вреди срещу застрахования делинквент по общия ред по чл. 45 ЗЗД.

Поради изложеното искът е допустим, съответно и първоинстанционното решение е процесуално допустимо.

По съществото на иска съдът приема следното:

Фактическият състав на деликта включва кумулативното наличие на четири елемента: извършено противоправно деяние – действие или бездействие; причинени вреди – имуществени или неимуществени; вина на причинителя и причинна връзка между увреждащото деяние и настъпването на вредите. В чл. 45, ал. 2 от ЗЗД е установена законна оборима презумпция, съгласно която във всички случаи на непозволено увреждане вината се предполага до доказване на противното.

В тежест на ищеца е да установи обективните елементи от фактическия състав на деликта, а в тежест на ответника – да обори установената в чл. 45, ал. 2 от ЗЗД презумпция.

От анализа на събраните по делото доказателства по безспорен начин се установява механизмът на настъпване на процесното пътнотранспортно произшествие, а именно: На 19.10.2016 г., около 15,00 ч., в гр. Варна, на пл. „Славейков“, при движение в посока бул. „Приморски“, пред сградата на ЖП гара, управляваният от ответника лек автомобил „Ауди А6“ рег. № *****, извършва маневра за преминаване от лява в дясна лента за движение, при която блъска в задната му лява част аварирания товарен автомобил с рег. № B5199KS, намиращ се на пътното платно поради настъпила внезапна повреда. По време на удара ищецът и водачът на товарния автомобил се опитвали да го избутат извън платното за движение, като ищецът се намирал в задната част на превозното средство, а водачът – А.А., е бил до предна лява част, като се опитвал с волана да го насочва. Причина за настъпването на ПТП е извършеното от ответника нарушение на правилата за движение по пътищата – на чл. 20, ал. 2 ЗДвП. Основание за този извод са обсъдените по – горе доказателства – протокол за ПТП с пострадали лица, АУАН № ***** год., наказателно постановление № 16-0819-006108/14.11.2016 г. на началник група при ОДМВР – Варна, сектор „Пътна полиция“, в сила от 15.08.2017 г., заключението на съдебната автотехническа експертиза, поради което и настоящия състав приема за безспорно установени факта на извършеното от ответника Н.А. деяние - ПТП на 19.10.2016 год., неговата противоправност – нарушение на чл. 20 от ЗДвП, както и вината на деликвента във формата ѝ на непредпазливост.

От съвкупният анализ на събраните по делото доказателства се установява също, че в резултат на причиненото от ответника ПТП ищецът е получил следните увреждания: контузия на корема, контузия на лявото коляно, разкъсно-контузна рана по предната повърхност на лявата подбедрица, травматични отоци, кръвонасядания и ожулвания в областта на двете подбедрици и лявото коляно, които увреждания в съвкупност са обусловили временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Оздравителният процес е продължил около 15-20 дни, т. е., в рамките на обичайния за подобен род травми, а само по отношение инфектираната рана на лявата подбедрица, оздравителният процес е продължил по-дълго – около месец. Липсват остатъчни негативни последици от увреждането, ищецът е възстановен напълно от травмите, оздравителният процес за тях е приключил; движенията в ставите на левия долен крайник са в пълен обем.

Съдът намира, че от събраните по делото доказателства се установява по безспорен начин, че пътната злополука, при която е пострадал ищецът, е резултат от виновното поведение на ответника Н.А., който е нарушил правилата за движение по пътищата – на чл. 20, ал. 2 ЗДвП и е блъснал в задната част аварирания товарен автомобил, бутан от ищеца и от водача му с цел извеждането му от платното за движение.

Предвид изложеното съдът намира за установен фактическият състав на чл. 45 ЗЗД, поради което ответникът дължи обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди. Съгласно чл. 52 ЗЗД съдът определя обезщетението за неимуществените вреди по справедливост. При определяне на размера на обезщетението съдът е длъжен да съобрази вида и характера на увреждането; степента на претърпените болка и страдания; периода през който са търпени; продължителността на оздравителния процес; наличието, съответно, липсата на усложнения при възстановяването; жизнения стандарт в страната, като относно последния критерий се изхожда от принципната позиция, че присъждането на парично обезщетение има за цел да репарира (доколкото е това възможно) действително понесените от увредения болки, страдания и неудобства, а не да се превръща в средство или източник за неоснователно обогатяване.

Съдът, като взе предвид горните обстоятелства, намира, че по справедливост и в съответствие с изложените по-горе критерии, на ищеца следва да бъде присъдено парично обезщетение за причинените му неимуществени вреди в размер на 3500 лева, като искът за обезщетение за неимуществени вреди в частта му за разликата над 3500 лева до претендираните 10 000 лева е неоснователен и подлежи на отхвърляне.

Предвид изложеното настоящият състав на въззивния съд намира, че размерът на обезщетението за причинените от ответника на ищеца неимуществени вреди е правилно определен от първоинстанционния съд, а наведените във въззивната жалба на ответника по иска оплаквания, че обезщетението е необосновано завишено в резултат на неправилна преценка и анализ на събраните по делото доказателства са неоснователни. Доказателствата са точно анализирани от първоинстанционния съд като от обхвата на уврежданията, които подлежат на репарирание правилно са изключени уврежданията, които не са пряк резултат от увреждащото деяние, а именно: заболяването на ищеца на обмяната (подагра), увреждането на междупрешленните дискове на гръбначния стълб и хипертонията.

Оплакванията на ищеца, наведени в подадената от него насрещна въззивна жалба, че при определяне на обезщетението за причинени неимуществени вреди е нарушен установеният в чл. 52 ЗЗД принцип за справедливо обезщетяване на неимуществените вреди са бланкетни. Оплакванията са неоснователни, доколкото при определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди са отчетени всички относими обстоятелства.

Възраженията и доводите на ответника за съпричиняване от страна на увредения ищец на вредоносния резултат, поддържани и във въззивното производство, са неоснователни.

Ответникът твърди, че ищецът е нарушил разпоредбите на чл. 108, чл. 113, чл. 114 и чл. 115 ЗДвП, определящи правилата за движение на пешеходци до и на пътното платно. Нито една от горните разпоредби няма отношение към случая, доколкото при настъпването на ПТП ищецът е избутвал извън платното за движение внезапно аварирал автомобил, заедно с водача на последния. Ищецът не се е намирал на пътя за да се движи между начална и крайна точка /чл.108 ЗДвП/; не е пресичал платното за движение /чл.113 ЗДвП/; не е навлязъл внезапно на платното за движение, не е пресичал същото при ограничена видимост, не е извършвал търговия и услуги на платното за движение /чл.114 ЗДвП/; не е нарушил и разпоредбата на чл.115, ал.1 ЗДвП задължаваща пешеходците да изчакат превозните средства от обществения превоз на обозначените за това места или да не се съобразява с изискването на чл.115, ал.2 ЗДвП, при подаване на сигнал от моторно превозно средство със специален режим на движение, да освободи платното за движение. Поведението на ищеца е било насочено към оказване помощ на водача на аварирания товарен автомобил при извеждането му извън платното за движение.

Поради това и доводите на ответника за съпричиняване от страна на увредения ищец на вредоносния резултат, основани на извършени от ищеца нарушения на правилата за движение по пътищата, а именно: на чл. 108, чл. 113, чл. 114 и чл. 115 от ЗДвП са неоснователни, при което и липсва основание за приложението на чл. 51, ал. 2 ЗЗД. Както се посочи по – горе, единствената причина за настъпването на ПТП е извършеното от ответника нарушение на правилата за движение по пътищата – на чл. 20, ал. 2 ЗДвП.

Без значение в случая е обстоятелството дали избраната от ответника скорост на движение е била в рамките на разрешената за движение в населено място доколкото скоростта му на движение не е била съобразена с пътните условия, вкл. и с интензивността на движението в резултат на което е настъпило и процесното ПТП.

В обобщение обжалваното решение е правилно и следва да бъде потвърдено изцяло.

Страните са претендирали разноски за въззивното производство.

Освен разноски за заплатени държавни такси за въззивните жалби (първоначална и насрещна), липсват доказателства всяка от страните да е направила други разноски. Поради това и съобразно изхода от делото страните не си дължат разноски за настоящото производство.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 261777/28.05.2021 год., постановено по гр. дело № 7545/2020 год. по описа на РС-Варна.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба при условията на чл. 280, ал. 1 ГПК пред ВКС на РБ в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____